

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 39/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. M., H., zastúpeného advokátom JUDr. D. F., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 17/2010 z 28. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2012 doručená sťažnosť Ing. Ľ. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie (správne malo byť „práva na súdnu ochranu“, pozn.) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 17/2010 z 28. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 K/51/02-12 z 23. mája 2002 bol vyhlásený konkurz na majetok obchodnej spoločnosti Ch. , a. s., H. (ďalej len „dlžník“). Na základe uvedeného si sťažovateľ v stanovenej lehote prihlásil svoju pohľadávku voči dlžníkovi v konkurznom konaní. Vzhľadom na skutočnosť, že správca konkurznej podstaty sťažovateľom prihlásenú pohľadávku poprel, podal na krajský súd žalobný návrh na určenie pravosti prihlásenej pohľadávky. Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 14 Cb 1147/2002-44 z 28. októbra 2009 rozhodol o nespornosti sťažovateľom prihlásenej pohľadávky voči konkurznej podstate. Najvyšší súd na odvolanie správcu konkurznej podstaty dlžníka napadnutým rozhodnutím zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 14 Cb 1147/2002-44 z 28. októbra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sa sťažovateľ bránil podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý bol opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 572/11-9 z 30. septembra 2011 odložený. V ďalšom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že po nahliadnutí do spisového materiálu krajského súdu sp. zn. 14 Cb/1147/2002 dňa 11. júla 2011 zistil, že odvolanie správcu konkurznej podstaty proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Cb 1147/2002-44 z 28. októbra 2009, na základe ktorého konal najvyšší súd v odvolacom konaní, malo byť postihnuté nedostatkom zakladajúcim prekážku postupu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v konaní. Sťažovateľ je presvedčený, že *„tak závažná skutočnosť akou je neúplnosť podania – odvolania úpadcu, ktorá nebola odstránená v zákonom stanovenej lehote má a musí mať za následok absenciu jeho účinkov. Podľa právneho názoru sťažovateľa preto Najvyšší súd... následne nemal vo veci konať, ale mal odvolanie... odmietnuť. Napriek tomu však Najvyšší súd... konal a vo veci vydal... napadnuté uznesenie zo dňa 28. októbra 2010, sp. zn. 3 Obo 17/2010...“*. Dôsledkom tohto postupu najvyššieho súdu *„... bola fakticky sťažovateľovi odňatá možnosť uplatniť si svoju pohľadávku proti podstate voči úpadcovi už v roku 2009. Prípadným ukončením konkurzného konania, resp. vydaním rozvrhového uznesenia predtým ako bude sťažovateľ disponovať právoplatným a vykonateľným*

rozhodnutím súdu o určení nespornosti jeho pohľadávky proti podstate, tak de facto bude odňatá možnosť uspokojenia jeho nároku...“. Pri dovolaní sa ochrany svojho označeného práva sťažovateľ neuspel ani na generálnej prokuratúre, ktorá opatrením č. k. VI/2 Pz 572/11-9 z 30. septembra 2011 ním podaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania „... ako posledného možného opravného prostriedku proti rozhodnutiu NS SR sp. zn. 14 Cb/1147/2002-44...“ odmietla.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na spravodlivé súdne konanie upravené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR bolo uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 28. októbra 2010, sp. zn. 3 Obo 17/2010-76 porušené.

2. Ústavný súd... zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 28. októbra 2010, sp. zn. 3 Obo 17/2010-76.

3. Súd priznáva sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania a právnemu zástupcovi sťažovateľa nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

7. Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 17/2010 z 28. októbra 2010. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 13. decembra 2011, teda *prima facie* dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene.

8. Nad rámec uvedeného a v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa v tom smere, že „... využil dostupné opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytoval. Týmto prostriedkom bolo podanie podnetu na mimoriadne dovolanie sťažovateľa dňa 27. 07. 2011. O... podnete na mimoriadne dovolanie Generálna prokuratúra SR rozhodla... 30. septembra 2011, sp. zn. VI/2 Pz572/11-9 tak, že podnet sťažovateľa odložila. Proti tomuto rozhodnutia GP SR o odložení veci už nie je možný žiadny riadny ani mimoriadny opravný prostriedok.“, ústavný súd poznamenáva, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

9. Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04). Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (m. m. II. ÚS 168/03).

10. Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit', že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené. V prípade podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemôže však ísť o právo sťažovateľa, ktorého využitie by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2012